

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobkyně **M. Ř.**, zastoupené opatrovníkem M. Ř., proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované o námitkách ze dne 20.11.2014, č. j. 965 407 3858/315-OF, o invalidní důchod, **t a k t o :**

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 20. 11. 2014, č. j. 965 407 3858/315-OF a rozhodnutí žalované ze dne 14. 4. 2014, č. j. 965 407 3858, se z r u š u j í a věc se v r a c í žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 20. 11. 2014, jímž žalovaná zamítla námitky žalobkyně a potvrdila své prvoinstanční rozhodnutí ze dne 14. 4. 2014, č. j. 965 407 3858, kterým zamítla žádost žalobkyně o invalidní důchod pro nesplnění podmínek § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zdp), neboť žalobkyně nesplnila podmínku potřebné doby pojištění pro přiznání invalidního důchodu.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že přezkoumala napadené rozhodnutí v celém rozsahu, z důvodu podaných námitek provedla nové posouzení zdravotního stavu žalobkyně, a to posudkem o invaliditě ze dne 17. 6. 2014, dle něhož je žalobkyně invalidní pro invaliditu prvního stupně dle § 39 odst. 2 písm. a) zdp. Konečná míra poklesu pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu byla tímto posudkem o invaliditě stanovena ve výši 45%. Den vzniku invalidity byl stanoven na 21. 2. 2014 podle

poslední aktuální psychologické zprávy. Tento posudkový závěr je ve shodě s posudkem lékařky OSSZ ze dne 10. 3. 2014, na jehož základě bylo vydáno rozhodnutí žalované v prvním stupni (ze dne 14. 4. 2014). Žalovaná vyjmenovala rozhodující odborné lékařské nálezy, z nichž v rámci námitkového řízení vycházela, uvedla diagnostický souhrn onemocnění žalobkyně (strana 3 napadeného rozhodnutí) a odůvodnila, že **rozhodující příčinou** dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně je **lehká mentální retardace s IQ 68, s těžším narušením sociálního přizpůsobení**. Žalobkyně je dále léčena a sledována pro organickou poruchu osobnosti, idiopatickou adolescentní skoliosu s hlavní TL křivkou, M. Scheuermann bederní páteře, stav po M. Perthes vlevo, pedes plani II. stupně, lehké perzistující astma bronchiale s normální klidovou spirometrií, stav po operaci varosity přednoží oboustranně a myopia levis cum astigmatismus modic. oboustranně. Jedná se o zdravotní postižení uvedené **v kapitole V** (dušení poruchy a poruchy chování, **položce 8b** (mentální postižení lehkého stupně (debilita), IQ 50-69, narušení adaptivního chování, značně snížená úroveň sociálních dovedností, je přítomen náhled, zhoršené nebo snížené ovládací a rozpoznávací schopnosti, výkon některých denních aktivit omezen) přílohy k vyhlášce Ministerstva práce a sociálních věcí č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity, ve znění pozdějších předpisů, pro které se stanovuje procentní rozmezí míry poklesu pracovní schopnosti 30-45%. Lékař České správy sociálního zabezpečení (dále jen ČSSZ) stanovil míru poklesu pracovní schopnosti na horní hranici uvedeného rozmezí, tj. 45%, která se ve smyslu § 3 a 4 cit. vyhlášky nemění. Horní hranici zvolil vzhledem ke stupni zdravotního postižení a přítomnosti dalších zdravotních postižení. Žalovaná uzavřela, že posudkem o invaliditě ze dne 17. 6. 2014 byl potvrzen závěr posudku OSSZ ze dne 10. 3. 2014 o tom, že žalobkyně je ode dne 21. 2. 2014 invalidní pro invaliditu prvního stupně.

Žalovaná k vzneseným námitkám žalobkyně uvedla, že tato mylně uvádí jako příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu těžké narušení sociálního přizpůsobení jako organickou poruchu osobnosti. Lékař ČSSZ zdůraznil, že těžké narušení sociálního přizpůsobení je důsledkem mentální retardace, nikoliv příčinou. Žalovaná dále uvedla, že žalobkyně si chybně vykládá i znění § 42 odst. 1 zdp, neboť v tomto ustanovení se jedná výlučně o invaliditu třetího stupně vzniklou před dosažením 18 let věku, nikoliv též o invaliditu prvního nebo druhého stupně. Žalobkyně je však invalidní pouze v prvním stupni, proto použití tohoto ustanovení nepřipadá v jejím případě v úvahu.

Žalovaná dále odůvodnila, že invalidita je jednou z nutných podmínek pro vznik nároku na invalidní důchod, jak vyplývá z ust. § 38 zdp, podle kterého má pojištěnec nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let, a **stal se invalidním a získal potřebnou dobu pojištění**, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo se stal invalidním následkem pracovního úrazu. Doba pojištění je pak upravena v § 40 zdp. Podle § 40 odst. 1 písm. a) zdp činí potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod u pojištěnce ve věku do 20 let méně než jeden rok. Podle § 40 odst. 2 zdp se potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod zjišťuje z období před vznikem invalidity. Podle § 40 odst. 3 zdp se za dobu pojištění pro účely splnění podmínky potřebné doby pojištění považuje též doba účasti na pojištění osob uvedených v § 5 odst. 2 písm. a), tj. osob vedených v evidenci uchazečů o

zaměstnání u příslušné krajské pobočky Úřadu práce a dále doba studia na střední nebo vysoké škole v České republice, a to před dosažením 18 let věku, nejdříve však po ukončení povinné školní docházky, a po dosažení věku 18 let po dobu prvních 6 let tohoto studia. Ke dni vzniku invalidity, tj. k 21. 2. 2014 nebylo žalobkyni 20 let. Z obsahu spisu vyplývá, že žalobkyně před vznikem invalidity nevykonávala výdělečnou činnost, nebyla vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání a nestudovala před dosažením 18 let věku na střední nebo vysoké škole v ČR. **Nezískala tak ani jeden den doby pojištění** podle § 40 odst. 1 a 3 zdp a **nesplnila tak podmínku potřebné doby pojištění** pro přiznání invalidního důchodu. Žalovaná proto prvoinstanční rozhodnutí jako správné potvrdila.

V podané žalobě žalobkyně stejně jako v námitkách brojila proti posudkovému závěru o posouzení svého zdravotního stavu. Uvedla, že ani z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí není zřejmé, proč je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně právě mentální retardace. Napadené rozhodnutí se nijak nezabývá námitkami žalobkyně směřujícími k chybně určené rozhodující příčině jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Přitom právě v tom spočívala podstata podaných námitek a tato skutečnost je též hlavním žalobním bodem. Uvedla, že je nepochybně lehce mentálně retardovaná. Rozhodující příčina jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je však jiná, má patrně s mentální retardací stejnou příčinu – v porodních komplikacích. V napadeném rozhodnutí je správně uvedeno, že těžké narušení sociálního přizpůsobení není příčinou lehké mentální retardace, je tam však opět uvedeno, že naopak lehká mentální retardace je příčinou těžkého narušení sociálního přizpůsobení, což zdaleka není samozřejmé. Se samotnou mentální retardací nemusí být vždy spojeno těžké narušení sociálního přizpůsobení. V případě žalobkyně je příčinou těžké poruchy sociálního přizpůsobení organická porucha osobnosti, resp. tato organická porucha osobnosti se projevuje právě jako těžká porucha sociálního přizpůsobení. Jde o zdravotní postižení odlišné od mentální retardace, avšak ve spojení s mentální retardací jsou důsledky tohoto zdravotního postižení ještě závažnější. V důsledku organické poruchy osobnosti nemůže žalobkyně plně využít ani ten intelektový potenciál, který má. Žalovaná se však touto námitkou vůbec nezabývala a setrvala na prvostupňovém závěru, že rozhodující příčinou je lehká mentální retardace. Žalobkyně trvá na tom, že **určení rozhodující příčiny** jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu **je nesprávné**. Dále namítá nesprávné posouzení zdravotního stavu, i pokud jde o možnost navýšení horní hranice o 10%, a to z důvodu více zdravotních postižení a kombinace organické poruchy osobnosti a mentální retardace. Domnívá se, že v jejím případě je míra poklesu pracovní schopnosti jednoznačně vyšší, než jak byla stanovena. Žalobkyně dále opírala své námitky o ustanovení § 42 odst. 1 věty druhé zdp, tedy o skutečnost, že omezení jejích tělesných, smyslových nebo duševních schopností má za následek neschopnost soustavné přípravy k pracovnímu uplatnění. Žalovaná se s touto námitkou vypořádala nedostatečně konstatováním, že v lékařských zprávách, na něž žalobkyně odkázala, se tato doslovná formulace neobjevuje. Žalobkyně odkázala na zprávy H. ze dne 14. 6. 2013, 22. 11. 2013 a 21. 2. 2014, v nichž se konstatuje neschopnost docházky do jakéhokoli dalšího vzdělávání, které dle jejího názoru měla žalovaná vyhodnotit dle citovaného ustanovení jako invaliditu třetího stupně. Přiložila další lékařské nálezy K. ze dne 11. 6. 2014 (psychiatrie) a Ř. ze dne 11. 12. 2014 (ošetřující lékařka) o tom, že její zdravotní stav neumožňuje soustavné vzdělávání ani soustavné pracovní zařazení. Navrhla, aby soud napadené

rozhodnutí, jakož i rozhodnutí žalované v prvním stupni zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě rozhodl při jednání.

Z lékařské dokumentace OSSZ Trutnov posudkem o zdravotním stavu žalobkyně ze dne 10. 3. 2014 soud zjistil, že lékařka OSSZ označila za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti zdravotní postižení uvedené v kapitole V, položce 8b přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., pro které stanovila míru poklesu pracovní schopnosti na horní hranici 45%, která se ve smyslu § 3 a 4 citované vyhlášky nemění. Dle učiněného závěru je žalobkyně invalidní pro invaliditu prvního stupně podle § 39 odst. 2 písm. a) zdp.

V záznamu o jednání ČSSZ – Lékařské posudkové služby, pracoviště pro námitkové řízení, Hradec Králové ze dne 17. 6. 2014 (nový posudek o invaliditě) je konstatován stejný posudkový závěr. Posudkové zhodnocení je uvedeno výše v části popisující odůvodnění napadeného rozhodnutí.

V projednávané věci žalobkyně namítala nesprávné posouzení svého zdravotního stavu co do stanovení rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, určení konečné míry poklesu pracovní schopnosti a tím i stanovení stupně invalidity, jakož i dne vzniku invalidity. Dovolávala se aplikace ustanovení § 42 odst. 1 věty druhé zdp.

Protože se jedná se o dávku podmíněnou zdravotním stavem, je v takovém případě rozhodnutí soudu závislé především na odborném lékařském posouzení. Ve správním soudnictví ve věcech důchodového pojištění posuzují zdravotní stav a pracovní schopnost pojištěnců Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále také jen PK MPSV nebo PK nebo komise), jak vyplývá z § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v platném znění. Z těchto důvodů požádal krajský soud PK MPSV s pracovištěm v Hradci Králové o vypracování posudku, který byl vyhotoven po jednání komise konaném dne 5. 10. 2015 za přítomnosti žalobkyně. Komise zasedala v řádném složení za účasti odborného lékaře z oboru psychiatrie, zdravotní stav žalobkyně hodnotila na podkladě spisové dokumentace OSSZ, spisové dokumentace ČSSZ - Lékařské posudkové služby, pracoviště pro námitkové řízení a odborných lékařských nálezů v nich obsažených, na podkladě zdravotnické dokumentace od ošetřující praktické lékařky a na základě vlastních poznatků. Po jejich vyhodnocení stanovila PK za **rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně organickou poruchu osobnosti s těžším narušením sociálního přizpůsobení**. Procentní míru poklesu pracovní schopnosti stanovila podle **kapitoly V, položky 1e** (tj. duševní poruchy a poruchy chování, organické a symptomatické duševní poruchy, zvláště těžké postižení, těžká porucha myšlení, rezervní kompenzační mechanismy mozku vyčerpány, odklon od normy při výkonu všech aktivit a rolí, dezintegrace, krizový stupeň poruchy) **přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. na 80%**. Horní hranici daného rozpětí (70-80%) zvolila vzhledem k dalšímu postižení zdravotního stavu. Pro

užití § 3 cit. vyhlášky PK nezjistila další posudkově významné skutečnosti. V posudkovém závěru PK uvedla, že žalobkyně má od narození poškození mozku v důsledku jeho nedokrvení již při porodu. Od roku 2006 je v léčení neurologa pro lehkou mozkovou dysfunkci a psychomotorický neklid. Ve stejném roce byla vyšetřena psychologem, který diagnostikoval organickou poruchu osobnosti a těžké narušení sociálního přizpůsobení. Podle psychologického nálezu není žalobkyně schopna běžného zařazení do přípravy na povolání – školy, učiliště. Současně bylo diagnostikováno snížení intelektu, podle nálezu z roku 2013 při dolní hranici podprůměru a v roce 2014 byla diagnostikována lehká mentální retardace při její horní hranici. PK zrekapitulovala posouzení zdravotního stavu žalobkyně lékařkou OSSZ Trutnov ze dne 10. 3. 2014 a lékařem ČSSZ v námitkovém řízení ze dne 17. 6. 2014 a odůvodnila, že na rozdíl od těchto posudků považuje za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu organickou poruchu osobnosti s těžším narušením sociálního přizpůsobení. Jedná se o nejzávažnější postižení zdravotního stavu, které podmiňuje i největší procentní míru poklesu pracovní schopnosti. Ostatní postižení zdravotního stavu včetně lehké mentální retardace jsou onemocnění, která dle přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., mají nižší procentní míru poklesu pracovní schopnosti. V posudkovém výroku PK uvedla, že **k datu vydání napadeného rozhodnutí, jakož i prvoinstančního rozhodnutí (ze dne 14. 4. 2014) byla žalobkyně invalidní podle § 39 odst. 1 zdp, šlo o invaliditu třetího stupně podle § 42 odst. 1 zdp, jednalo se o takové omezení tělesných, smyslových nebo duševních schopností, které má za následek neschopnost soustavné přípravy k pracovnímu uplatnění. Datum vzniku invalidity stanovila dnem 22. 11. 2013 - psychologickým nálezem.**

Při jednání soudu opatrovnice žalobkyně uvedla, že souhlasí se závěrem posudku PK v Hradci Králové ze dne 5. 10. 2015. Setrvala na zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i prvoinstančního rozhodnutí, náklady řízení nežádala. Pověřená pracovnice žalované ponechala konečné rozhodnutí na úvaze soudu, náklady řízení nežádala.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, že **žaloba je d ů v o d n á.**

Soud dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Podle § 38 písm. a) zdp má pojištěnec nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let nebo důchodového věku, je-li důchodový věk vyšší než 65 let, a stal se invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku.

Podle ustanovení § 39 odst. 1 zdp je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.

V odstavci (2) cit. ustanovení je uvedeno, že jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla

a) nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně,

- b) nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně,
- c) nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.

Podle **§ 42 odst. 1 zdp** (tzv. invalidita z mládí) **má na invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně nárok** též osoba, která dosáhla aspoň 18 let věku, má trvalý pobyt na území České republiky a je invalidní pro invaliditu třetího stupně, jestliže tato invalidita vznikla před dosažením 18 let věku a tato osoba nebyla účastna pojištění po potřebnou dobu (§ 40). Za invaliditu třetího stupně se pro účely věty první považuje též takové omezení tělesných, smyslových nebo duševních schopností, které má za následek neschopnost soustavné přípravy k pracovnímu uplatnění.

Procentní míry poklesu pracovní schopnosti jsou uvedeny v příloze k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity).

Podle ustanovení § 2 odst. 1 cit. vyhlášky č. 359/2009 Sb., je pro stanovení procentní míry poklesu pracovní schopnosti nutné určit zdravotní postižení, která jsou příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce, a jejich vliv na pokles pracovní schopnosti pojištěnce.

Je-li příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce více zdravotních postižení, jednotlivé hodnoty procentní míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení se nesčítají; v tomto případě se určí, které zdravotní postižení je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, a procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních zdravotních postižení na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce (odst. 3 cit. ustanovení).

Rozhodnutí o nároku na invalidní důchod je závislé především na lékařském odborném posouzení. Soud, který sám nemá odborné medicínské znalosti, vycházel při hodnocení důkazů z provedených odborných lékařských posouzení zdravotního stavu žalobkyně k datu vydání napadeného rozhodnutí.

Napadeným rozhodnutím ve spojení s prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně o invalidní důchod pro nesplnění podmínek § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, neboť žalobkyně nesplnila podmínku potřebné doby pojištění pro přiznání invalidního důchodu, když bylo současně zjištěno, že žalobkyně je invalidní pro invaliditu prvního stupně.

V řízení před soudem bylo posudkem PK MPSV ze dne 5. 10. 2015 prokázáno, že žalobkyně byla k datu vydání napadeného rozhodnutí, resp. již k datu 22. 11. 2013 invalidní pro invaliditu třetího stupně podle § 42 odst. 1 zdp, jedná se o invaliditu vzniklou před dosažením 18 let věku a v takovém případě se nevyžaduje podmínka potřebné doby pojištění. Soud své konečné rozhodnutí opírá o závěry posudku PK, který považuje za objektivní a přesvědčivý, posudek obsahuje analýzu

zdravotního stavu žalobkyně, reaguje na žalobní námitky a obsahuje náležité odůvodnění posudkového závěru.

Vzhledem k výše uvedenému je zřejmé, že v řízení před správním orgánem tak došlo k vadám, pro které krajskému soudu nezbylo, než zrušit žalobou napadené rozhodnutí žalované, jakož i rozhodnutí žalované prvního stupně pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť krajský soud zjistil skutkový a právní stav věci jinak, než žalovaná v původním správním řízení. Současně soud vrací věc žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž žalovaná bude vycházet z výsledků zjištěných krajským soudem, tedy, že žalobkyně byla již ode dne 22. 11. 2013 invalidní pro invaliditu třetího stupně podle § 42 odst. 1 zdp a novým rozhodnutím přizná žalobkyni invalidní důchod ve smyslu citovaného ustanovení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Úspěšná žalobkyně by měla právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalované, která ve věci úspěch neměla. Žalobkyně však žádné náklady řízení nepožadovala, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na jejich náhradu.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 14. prosince 2015

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně